

— Какъ ся казва господарьтъ ви; попыта гласьтъ нѣ какъ умилно.

— Ридарь Раулъ де-Трабленгъ, отговори Яковъ.

— Вы казахте че коляската на този джентлименъ ся строшла токо срещу тѣзи къщя, а?

— Ей; тѣй казахъ и повтарямъ да го кажъ.

— Да не ви ся зловиди за туй ми природно недовѣрие, прибави гласьтъ. Искамъ по-напрѣдъ да ся увѣриж за истиностьтъ на това що казувате, и послѣ да видѣмъ що мож да ви помогнѣ, ако дѣйствиелно имате нуждъ отъ помощьтъ ми.

Прозорчето ся затвори и повторомъ пакъ, и шапуканіята ся удалчихъ въ вътрѣшнѣтъ расветли.

Слѣдъ нѣколко минути отвориси единъ прозорець на най горныйтъ стропъ (кътъ), на този прозорець ся яви една жена, която истърси нѣщо запалено като опшекъ, отъ подпалваніето на който свѣтъна на пѣтя за половинъ минутж прѣди да го изгаси бурята. Тая половинъ минута бѣше доста за да види и распознае упрѣшнѣтъ коніе и остаткытъ на разобитѣтъ коляскѣ.

Жителката на Малкия кул ся не довол вече и слѣзе на портытъ. Яковъ ѣхъ чу като итегляше верейтъ имъ, ужасны за бройтъ си както и за здравинѣтъ си.

Тѣжкъ ключъ ся обрѣжъ въ грамаджъ ключелницѣ и портытъ ся отворихъ. Слугата ся намѣри прѣдъ единъ момъ, лицето на кождо не възимъ врѣме да разгледа, но хубостъта на кождо му ся видѣ изящна. Тая мома бѣше облѣчена въ вълненъ дрехъ черникавъ, и държеше ламба въ рѣкъ, а погледьтъ съ който погледнѣ Якова не изражаваше вече недовѣрие, но повече интересование и състраданіе.

— Каква бурна пощъ! подума, като заничаше къмъ па-